

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: ODE TIL ARVE-PRINDSEN, DEN 11. OCTOBER 1776

Citation: Ewald, Johannes: "ODE TIL ARVE-PRINDSEN, DEN 11. OCTOBER 1776", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 91. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald05val-shoot-workid71605/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

ODE TIL ARVE-PRINDSEN, DEN
11. OCTOBER 1776

EI Glædes Raab af Kampens grumme Helte
Og ei Trompetens vilde Klang
5 Kan naae den fromme Bardes Bryst — og smelte
Hans Siel i himmelsk Sang.

Og naar Sejaner fryde sig ved Rænker,
Forstummer zitrende den Skiald,
Som hørte dem tilhvisle Brødre Lænker,
10 Og Nationer Fald.

Med Taabers Latter blander ei hans Stemme
Sin Vellyst — hvor en usel Slægt
Fortrylled ved et Flagger-Guld kan glemme
De skønnne Byrders Vægt.

15 Og hvor Tyrannen tordner Lyst — hvor Sverdet
Aftvinger Trælle Glædes Lyd,
Fandt Phoebi Ven sit ømme Herte hærdet
Mod hvert et Glimt af Fryd —

Men naar en Stammes vældige Beskytter,
20 Naar Folkets Engel stiger ned,
Som smilende tilvinker Landets Hytter
Velsignelser og Fred —

Og synlig fra sin lyse Skye udbreder
En hellig Ild, og Dyd og Ret
25 Og Virksomhed og Haab og Saligheder,
Som hastig krone det —

Og knuser Dødens Orm, hver lumsk Forræder,
Som hvisler i den glade Egn,
Og giænnør gridske Rovdyr fra dens Glæder
30 Med evigt sikkert Hegn:

92	ODE TIL ARVE-PRINDSEN	
	Og naar nu Frydeskrig fra Myriader Opløfte sig mod Skaberen — Naar Folkene tilbede Glædes Fader, Som gav dem sliq en Ven —	
	O da skal Glæden svulme høit og stræbe Mod Bardens alt for snevre Bryst — Og tvinge ham til Sang — og fra hans Læbe Skal strømme Guders Lyst —	5
	Ja store FREDERIK, vort Nordens Vægter! — O Du! som Raadet sendte ned, At kalde Dans og Nors og Anguls Slægter Til tryk Lyksalighed.	10
	Ja Gothers Engel, Du hvis store Skygge Fra Zembla til de Cimbrers Elv Som CHRISTIANS Glands udbreder — at betrygge Den Lyst, Du planter selv.	15
	Naar Millioner, som bekrandste møde Din Fest med høie Frydeskrig, Velsigne Glimtet af den Morgenrøde, Der først tilsmilte Dig.	20
	Og hver en Høi, som kunde først fornemme Din første Glands . . . da Vliidsoms Haand Adspredte Dine Skyer — og Dydens Stemme Udviklede Din Aand.	
	Og naar de nu fortryllede, og varme Omfavne sig — og Bryst ved Bryst Med hede Taarer i hinandens Arme Fortolke FREDERIKS Lyst.	25
	Og naar De samled' knæle for den Høie, Og med forvirred, afbrudt Lyd Anraabe ham, at Sønne-Sønners Øie Maa see den samme Fryd — — —!	30

ODE TIL ARVE-PRINDSEN

93

O da forstummede Bellonæ Helte,
Da taug Tyrannens hæse Træl --
Men Himlc fyldc Bardens Bryst -- og smelte
Fredskialdens drukne Siel --

5 Og høit opløfter han den raske Stemme,
Og blander gyldne Strengers Klang
Med Folkets Røst -- og Guderne fornemme
Den underlige Sang!

Og Jorden og dens sidste Slægter lære
10 Henrykte denne Festes Fryd --
Vort Held -- vort Haab -- vor FREDERIK -- og Hans
Af Harpens høie Lyd. Ære

SØRGE-CANTATE OPFØRT PAA
WALK. COLLEGII AUDITORIO
DEN 14 OCTOBER 1776. I ANLED-
NING AF COLLEGII EPHORI
HR. ETATS-RAAD CHRIS-
TIAN HØRREBOWS
DØD

FOR PARENTATIONEN

FLYER! blege Stjerner flyer! o Nat -- og Himmel,
Min Vens Fortrolige, Hans Hiertes Tanke, 10
Indsvøb Dig i Dit Sløer, i Mulm og Taage!
Thi Mulm omspænder nu Hans skarpe Øye,
Som stirrende udforskte dine Stier,
Og fattede din Lov, og nød din Prægt --
Ak Stjerners Lys er i Hans Nat for svagt. 15

Nattens Speyder, træt at vaage,
Slumrer dybt -- forhadte Hvile!
Musers Glæde, træt at smile,
Slumrer i en evig Nat --
Neppe sees i Mulm og Taage, 20
Blegnende Pleiader svømme --
Og af hede Taare-Strømme
Blev Camoeners Øye mat.

EFTER PARENTATIONEN

Men vi? -- o Himmel! 25
Hvo veyer vore Suk? -- Vor tunge Taare
Fortolker meer, end Musens Graad.
Urania har tabt en kjær Fortrolig.
En yndet Ven -- og Phoebi Søner savne
En viis Veyleders Vink -- Ak vi, som tabte 30
Vor Ven, og vi, som savne vor Ledsager,
Vi tabte meer -- Os Arme, os forlader
Vor kiærlige MÆCEN, vor ømme FADER!